

לקונטר אותי. צחקתי להם ולא לקחתי דבר מדבריהם ללבי. עד שיום אחד נישא אלי אחי סעיד, והוא אמר לי כי שמועות מה לכות בכפר שארקייה שלי שוכבת אצל א' חרים בהעזרי מהבית. אחרי שסיים דברים אלה הכיתיו והוא ברת.

"הלמתי על תאומים..." זואת לא תם העניין. התחילו לבוא אלי דודים ודודות וקרובים אחרים ובפי כולם אותם הדברים. הייתי אובד עצות. מה אעשה? פניתי אליה עוד פעם וסיפרתי לה מה מתרחש. שאלתיה שנית אם היא נאמנה לי, ואז היא הגיבה בצורה שהפתיעה אותי והלמה במרכז לבי: היא פרצה בצחוק רועם, ולא יותר.

לא ידעתי מה לעשות. תגובה זו שלה נתנה לי יסוד לחשש. בקשתי ממנה, הת' חננתי על ברכי, שתאמר לי את האמת. הב' טחתי לה ונשבעתי, כי לא אעשה לה דבר רע, אם רק תאמר לי את האמת. אך היא הוסיפה לצחוק לי בפנים.

או הכיתי אותה ויצאתי זועם מהבית. כל אותו לילה לא שבתי לביתי. טיילתי סביב הכפר וזה עזר לי. הרוח הקרה הרגיעה אותי ושוב, לפנות בוקר, הרגשתי מה עזה אהבתי לאשתי וכמה הסריטעם הם דברי הרכילות של בני הכפר. נכנסתי הביתה עם זרוח השמש וביקשתי את סליחת אשתי על שהרמתי עליה יד. היא סלחה, ובמהרה היה הכל כאילו לא היה.

אותו זמן נולדה שלישה לאחר מבני הכפר. דבר זה הביא אותי לחלום על תאומים, אך שמרתי חלומי זה לעצמי. השקט הנפשי לא חזר אלי. הרכילות חדרה בי עמוק מדי. אמוני באשתי לא היה שלם. ור' נוסף על כך, לא חזלו הבריונות מלרנן.

יום לפני האסון היה לי ריב עם אחי סעוד. ביקרתי בביתו, והוא שאל אותי למה אין אני מתגמם באלה שלוקחים את ארקייה ולמה איני נולקם אותה לקח על בגידותיה. הכיתיו שנית, וחסר-שליטה על עצמי חזרתי לביתי.

אשתי שאלה אותי מה זה היה לי וענית לה בצעקות שזה הכל בגללה, ואם היא לא תאמר לי את האמת היא עולה לשלם ביוקר. היא אמרה שלא אהיה פתי, כי זה הכל רכילות, וביקשה להרגיעני בדברי נועם. ביקשתי להישבע לי כי הינה חפה מפשע, ואז במקום להישבע לי, היא פרצה בצחוק קולני.

"מה? אתה?" סטרתי לה בחזקה ור' שכבתי על יצועי. היא באה אלי ועם דמעות בעיניה שאלה למה אני כל כך רע ומכה אותה. לקחתיה ברועותי והבעתי את מש' אלתי בפניה: **"הלא, ארקייה, שיהיו לנו תאומים עכשיו."** גופה נתקשה והיא שאלה, כשהצחוק מאיים להתניקה: **"מה? אתה? תאומים?"** הרגשתי את דמי עולה לראש. זה היה הגבול. היא לא האמינה שאני מסוגל לעשות תאומים.

קמתי מהרור, והיא נבהלה ממני, כי התרחקה לקצה החדר. רגלי נתקלה במשהו. בלי לראות מה שזה, הרמתי עצמתי את עיני והורדתי על ראשה בכוח רב. המשכתי להכות ולהכות בלי להבחין לאן. אחר-כך נשענתי אחרוני על הקיר ופקחתי את עיני. לא האמנתי למראה עיני. מה שראיתי היה נורא. ארקייה שכבה על הארץ, גוש בשר שותת דם. הרגיון, לרנע לא הבנתי מה הוא עושה בידי, נפל, ואני השתטחתי לידה על הרצפה המגואלת בדם ופרצתי ביללות.

אללה, מה עשית לי? צרתתי. אך מה אפ' שר לעשות, הכל בא מן אללה. ישבתי כל הזמן על-ידיה ובכיתי עד שלא יכולתי יותר. לא היו יותר דמעות. ראיתי את הראש של הילד שלי מציץ מתוך הבטן השסועה שלה. הצטערתי. לא ידעתי מה לעשות עם עצמי. חשבתי להתאבד, אבל לא היה לי דם. לא רציתי לברוח. ידעתי שאין טעם בכך, כי חיי לא יהיו עוד חיים. אללה נתן ואללה לקח, יקח גם אותי.

ככה ישבתי, עד שבאה המשפחה שלי. לא אמרתי מילה. בתחילה לא יכולתי לקום ולפתוח להם, לא היה לי כוח. אחר-כך באה המשטרה, וכאשר שמו ברזלים על ה' ידיים שלי, ידעתי כי אני אבוד. בכתי כמו ילד קטן, כמו עכשיו.

כן, אני מפחד ממה שיקרה לי. ידעתי מה שזה יהיה, היה יותר לי אינני יודע. (בצעקות פתאומיות): שלא יגי' רוצח!!! זה הם שהרגו אותה, שאמרו עליה את כל הדברים מאמין, לא מאמין! הם רוצחים, הרכילות שלהם!!! קללת אללה עליהם

פשעים

אותלו בכפר תמרה

"קללת אללה עליכם!" זעק העציר בבית הסוהר, בין קטעי-משפטים מבלבלים. שני שוטרים תמכו בו, לבל יתמוטט. אף שחוסיון חמד חיגיזי, הפלאת בן ה-33 מכפר תמרה שבגליל, מעולם לא קרא את אותלו, ומן הסתם גם לא שמע מעולם את שמו של שקספיר, חזר כמעט על דבריו של הגיבור הטראגי, שרצח את אשתו בהתקפת-קנאה סרת-יסוד, אחרי ששוגאו הפילוהו בפח של רכילות.

יומיים לפני כן דהר סגור ירוק של מש' טרת שפרעם לעבר כפרו, מוזעק בידי בני משפחת חיגיזי, שהודיעו כי חוסיון רצח את אשתו ארקה היפהפיה, בת ה-22. כאשר הסירו השוטרים את השמיכה שכיסתה את הגופה, הודעו גם הנוקשים שביניהם. ארקה היתה מחוסרת צורת אנוש. גופה רוסק עד בלי הכר. בטנה היתה מרוששת, ראש עובר ביצבץ מתוכה. בעלה, שנכבד בינתיים בידי, פרץ בכבי מייל.

קציני-משטרה הרים גרון, זרק אותו בק' ריאת-אימה. הכלי היה מגואל בדם, שערות האשה עוד דבקו בלהבו. האשה נרצחה כנראה יממה שלמה לפני שגילו בני-המש' פחה את הבעל ליד גופת אשתו.

בני המשפחה פנו לברוך רוניק (54), עורך-דין חיפאי המקיים משרד בשפרעם, משכין לא פעם שלום בין חמולות ומגן על פלאחים לעיתים קרובות בלי שכר. גם הפעם התכוון להגן על חיגיזי ללא תשלום. הוא היה מוזעזע מן הסיפור.

סיפר השבוע חוסיון לכתב "ה עולם הזה", כשרמעות זולגות מי עיניו וקולו נשבר:

"היכרתי את ארקייה, אשתי, עוד מימי ילדותי. היא תמיד היתה יפהפית הכפר, ותמיד הלמתי כי תהיה אשתי. אהבתי אותה אהבה עזה.

כדי לזכות בה, עבדתי קשה כפועל בכל מיני עבודות, וחסכתי כל פרוטה שהרחחתי. בסוף, לפני שנתיים נשאתי לי אותה, לאשה, אחרי ששילמתי את המוהר.

עברנו גגור בבקתה שבקצה הכפר והיינו מאושרים. כל היום היינו יחד וגילינו אהבה אחד לשניה. המלה "חביבי" היתה נשמעת מפיו כל רגע. אחרי תקופת-מה התחלתי לעבוד. בשובי הביתה, מצאתי תמיד מסודר, ואשתי חיכתה לי תמיד ברועות פתוחות. רבים ההורים שקינאו בי, על שבניהם לא הצליחו ללכוד את ארקייה ולא היו זריזים ממני.

עבדתי רוב שעות היום. הייתי יוצא ב' שקט בבוקר וחוזר לפנות ערב לביתי, למקלחת ולאשתי אהובתי. כל אותו זמן ידעתי שרוחקי הכפר, ואפילו גברים נשואים, לוטשים עיניהם לאשתי היפה. אך אני הייתי גאה ולא חששתי מהם. ידעתי כי אשתי אהבת אותי ולא תבגוד בי.

"הנך יחירי!" אחר כך היא נכנסה להריון. כאשר התחילו לראות את זה עליה, מצאו הקנאים את ההודמנות לעורר את קנאתי, ועליידי כך להתנקם בי. הם התחילו לומר לי כי אשתי בוגדת בי עם אחרים כשאני נמצא בעבודה.

צחקתי להם. האמנתי באשתי. אחר כך הם מצאו תחבולה חרשה, הת' חילו לספר לי כי הילד שבבטן של ארקייה אינו שלי. בכל מקום היה עוצרים אותי ולהחשים לי דברים כאלה. היה זה בעבודה, בפניות מסטאות הכפר, אפילו בביתי, כאשר אשתי היתה אצל בני משפחתה.

חשבתי שאני משתגע. לא האמנתי להם, ידעתי כי הם עושים לי כך מתוך רוע-לב, מתוך קנאה. בכל זאת החלטתי לשאול את ארקייה, דוגרי, אם כל השמועות האלה נכונות.

כשחזרה ארקה הביתה, שאלתי אותה: "אהובת נפשי, ארקה יקירתי, האם נכונים דברי-הלעג שמוציאים עליך צעירי הכפר? האם את הולכת אל אחרים כאשר אני לא נמצא בביתי?" היא פקחה את עיניה הש' חורות, הגדולות שלה ושאלה: "חביבי, אתה מאמין לקנאים אלה? הלא רק הקנאה מדברת מגרונם. אתה יודע שהגן יחיד, ואין ולא יהיה אחר בשבילי לעולם."

כלום יכולתי שלא להאמין לדבריה אלה? הבטתי אז לחוך עיניה היפות, שליטפוני באהבה, וזה הספיק לי. מעתה, החלטתי, אשים ללעג ולקלס את הרכלנים חורשי-הזוימות. למחרת ובימים אחרי זה, הם המשיכו

כולם נמשכים לטוס בשחקים

לטבריה
נביתך בשעה אחת
עם מטוס "ארקיע"

פרטים והרשמה אצל סוכני הנסיעות ובמשרדנו:

ארקיע

תל-אביב, רח' מוא"ה 42
טלפון: 5-61562

קוי מעופה בישראל

12 מבקרים על "ב'הבימה"

ד"ר חיים גמזו: "ההצגה היא טובה, השחקנים הוכיחו כי יש רמת משחק טובה ב'הבימה', כי יש שחקנים בה". (הארץ)

לאה פורת: "זוה מרתק, מותח ומבדח גם יחד". (למרחב)

אהרן דולב: "ההצגה נועזת למדי, המעלה בעיה מוסרית מרתקת". (מעריב)

זאב רבינוף: "בסכום — הצגה טובה ומעניינת". (אמר)

ישעיהו לביא: "הצגה משעשעת ומעוררת מחשבה גם יחד". (במחנה)

ברוך קרוא: "כל המתרחש הוא בלב פנימה, בלב השחקנים ובלב הצופים. 12 שחקנים כולם מלאו את תפקידים בהצלחה". (הבקר)

אשר נהור: "הפתעה נעימה". (ידיעות אחרונות)

י. בן-פורת: "אני שמח להמליץ בפניך על ההצגה, שמן הדין כי תבקר בה". (לאשה)

מ. בךמאיר: "בהצגה, שהיא טובה לכל הדעות, משתתפים רק גברים לא אשה אחת ו — חסרונן אינו מורגש". (חרות)

העולם הזה: "גינתן פה הודמנות להשחת בין הסרט להצגה. "הבימה" אינה מפסידה מהשוואה זו".

עזרא זוסמן: "אתם תהגו מהצגה בלי כל נקיפת מוסר". (דבר)

רב בר מרכין: "המחזה המענין "12 המשובעים" זכה לאחת ההצגות המענינות והמושלמות ביותר". (שי)

הופיע! הופיע!

עמק המוות

רונון מרתק, רב עלילות והרפתקאות

158 עמ' 900 פר'

חליפות הריון
בגזרס איחזק

תאם

ת"א שדר' מסדיק 19
אולבול 62, 19, 13, 12